

РЕШЕНИЕ

№ 14017

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. КИРОВА

при участието на секретаря Р. Г. НАКОВА
като разглежда докладваното от ГЕРГАНА В. КИРОВА Гражданско дело № 20221110124732 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.439 от ГПК,вр.чл.124,ал.1 от ГПК от Д. Н. С.,ЕГН *****,с адрес гр.С*****,против „*****“ЕАД,ЕИК *****,със седалище и адрес на управление гр.***** № *****,представявано от *****с искане да бъде постановено решение,с което да бъде признато за установено,че ищецът не дължи чрез способите на принудително изпълнение сумата от 3113,39 лева,представляваща главница за топлинна енергия за периода м.02.2006 г. до м.02.2009 г.

В исковата молба се твърди,че с изпълнителен лист,издаден на 20.09.2012 г. по ч.гражд.дело № 5619/2009 г. по описа на СРС,89 състав,ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 3113,39 лева главница за топлинна енергия. Твърди се,че за паричното вземане е образувано изпълнително дело № 3595/2012 г. по описа на ЧСИ *****,по което последното изпълнително действие е от 31.05.2013 г.,а следващото изпълнително действие е от 20.11.2018 г.,т.е. след повече от пет години. Сочи се,че след настъпване прекратяване по право на изпълнителното производство изпълнителните действия не следва да бъдат зачитани,поради което ищецът счита,че вземането е погасено по давност. Моли съда да уважи иска.

Ответното дружество „*****“ЕАД в депозирания писмен отговор намира иска за неоснователен – твърди се,че приложимата погасителна давност е общата петгодишна,твърди се,че давност не е текла по време на изпълнителното производство до датата на приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС,твърди се,че давността е многократно прекъсвана по време на изпълнителния процес. Ответникът моли съда да отхвърли иска.

Софийският районен съд,първо гражданско отделение,42 състав,като

обсъди представените по делото доказателства,поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл.235 от ГПК,приема за установено следното :

Установява се,че с изпълнителен лист от 20.09.2012 г.,издаден по ч.гражд.дело № 5619/2009 г. по описа на СРС,Д. Н. С. е осъден да заплати на „*****“ЕАД сумата от 3113,39 лева главница за топлинна енергия за периода м.02.2006 г. до м.02.2009 г.

Видно от приложеното изп.дело № 3595/2012 г. по описа на ЧСИ ***** ,молбата за образуването му е подадена на 29.10.2012 г. като частният съдебен изпълнител е овластен да избира начин на изпълнение,на 11.03.2013 г. е изпратено запорно съобщение,на 18.03.2013 г. е наложен запор върху банкова сметка,с постановление от 11.04.2013 г. е наложена възбрана върху недвижим имот,на 25.09.2015 г. „Уникредит ***** уведомява частния съдебен изпълнител,че банкова сметка е закрыта по общите условия на банката,на 09.02.2016 г. вискателят е поискал налагане на запор върху трудово възнаграждение и опис на движими вещи,на 29.12.2016 г. е поискано отново от вискателя извършване на изпълнителни действия,на 20.11.2018 г. са изпратени запорни съобщения, на 23.11.2018 г. по молба от Д. Н. С. е поискано вдигане на наложени запори върху банкови сметки като е приложено бордеро за платена сума в размер на 20 % и е заявено,че ще бъде внасяна парична сума по 400 лева месечно,с вносна бележка от 23.11.2018 г. Д. Н. С. е внесъл сумата от 1700 лева,с постановление от същата дата е спряно изпълнителното производство, с писмо от 23.11.2018 г. НОИ уведомява за наложен запор върху пенсия в размер от по 303,33 лева месечно,който е вдигнат считано от 01.12.2018 г.,на 03.12.2019 г. е подадена молба с искане за предприемане на изпълнителни действия,на 28.10.2021 г. е отправено ново искане за реализиране на изпълнителни действия,с постановление от 07.04.2022 г. е прекратено изпълнителното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи :

По допустимостта на иска :

С оглед твърденията на ищеца С.,че не дължи паричната сума,представляваща главница за топлинна енергия,която не е заплатил,съдът счита,че за ищеца съществува правен интерес от предявяване на установителния иск като този иск е допустим независимо от обстоятелството дали има висящо изпълнително производство,тъй като с исковата защита се цели отричане възможността паричното вземане да бъде реализирано принудително въз основа на издадения изпълнителен лист,когато са настъпили съответно обстоятелства,последващи възникване на изпълняемото право,предвид които същото вече се явява недължимо.

По основателността на иска :

Искът с правно основание чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск,съгласно който се цели отричане правото на принудително изпълнение на вземане,въз основа на обстоятелство,което е последващо спрямо издаване на съдебния акт,представляващ изпълнително основание. Страните не спорят,а и от представения по делото изпълнителен лист се установява,че ищецът е осъден да заплати сумата от 3113,39 лева главница за топлинна енергия като

изпълнителният лист е издаден на 20.09.2012 г. като ищецът твърди, че паричната сума е недължима поради настъпила погасителна давност. Погасителната давност е регламентирана в полза на длъжника, който може да се позове на настъпила давност, ако кредиторът бездейства в определен период от време. Софийският районен съд счита, че приложимата погасителна давност е общата петгодишна давност. Действително законът не регламентира каква е приложимата давност за вземания по влезли в сила заповеди за изпълнение, но съдът счита, че следва да бъде приложена петгодишна давност, както при съдебните решения съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД. Ако срещу заповедта за изпълнение не бъде подадено възражение, заповедта за изпълнение се стабилизира и се преклудират всички доводи срещу вземането, които длъжникът би могъл да релевира, а съгласно чл.424 от ГПК вземането по заповедта за изпълнение може да бъде оспорено или въз основа на нови доказателства, или въз основа на новонастъпили обстоятелства. Отчитайки правните последици, които има заповедта за изпълнение, ако не е било подадено възражение, както и при наличието на сходство между разпоредбата на чл.424 от ГПК и разпоредбата за отмяна на влезли в сила съдебни решения съгласно чл.303, ал.1, т.1 от ГПК съдът приема, че неоспорената заповед за изпълнение и съдебното решение пораждаат идентични последици и приложимата погасителна давност следва да бъде петгодишна, както е за съдебните решения съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД. Аргумент в подкрепа на разбирането, че приложимата давност е петгодишна е и принципното различие в правната уредба по чл.237 и следв. от ГПК (отм.), тъй като предявяването на отрицателен установителен иск за недължимост на вземането, основано на несъдебно изпълнително основание би могло да бъде реализирано без ограничение във времето съгласно чл.254 от ГПК (отм.) и правната уредба на заповедното производство по действащия ГПК, при което оспорването на заповедта за изпълнение след изтичане на срока за подаване на възражение може да бъде реализирано само при наличието на предвидените в чл.424 от ГПК предпоставки. Развитите съображения мотивираха съда да приеме, че приложимата давност е петгодишната давност. За да е настъпила погасителна давност, необходимо е да бъде установено, че в период от поне пет години не са поискани или извършени изпълнителни действия. Според приетото Тълкувателно решение на ОСГТК на ВКС по тълк.дело № 2/2013 г. по време на изпълнителния процес давността се прекъсва с всяко действие на принудително изпълнение или всяко действие, изграждащо съответния изпълнителен способ, давността се прекъсва и с искането за реализиране на съответен изпълнителен способ, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. След постановяване на тълкувателното решение е обективизирана и съдебна практика на ВКС, а именно решение № 37/24.02.2021 г., постановено по гражд.дело № 1747/2020 г. и решение № 3/04.02.2022 г., постановено по гражд.дело № 1722/2021 г., според които перемпцията и давността са различни правни институти и извършени действия по принудително изпълнение, респективно искания за извършване на изпълнителни действия прекъсват давността като перемпцията е без значение за давността. Софийският районен съд намира, че при отчитане подадените две искания от взискателя за извършване на изпълнителни действия – от 09.02.2016 г. и от 29.12.2016 г., не може да бъде възприет доводът на ищеца С., че липсват изпълнителни действия в периода

2013-2018 г.,респективно отрицателният установителен иск подлежи на отхвърляне. Отделно от това,съдът намира,че следва да бъде отчетено,че ищецът С. се позовава на настъпила погасителна давност в периода 31.05.2013 г. до 20.11.2018 г.,а същевременно с молба,депозизирана по изпълнителното дело ищецът С. реализира плащане,както и поема задължение за бъдещо погасяване на задължения на разсрочено плащане. Предвид обстоятелството,че тази молба е подадена на 23.11.2018 г.,както и като бъде отчетено,че частичното плащане и изявлението за намерение неиздължената част от дълга да бъде погасена на вноски,налице е признание от страна на длъжника,че вземането на вискателя съществува,а това също дава основание за отхвърляне на исковата претенция. По изложените съображения предявеният отрицателен установителен иск като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

При този изход на делото и като съобрази,че ответникът претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение съдът счита,че следва да бъде присъдено такова в размер от 100 лева.

Водим от гореизложеното, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.439 от ГПК,вр.чл.124,ал.1 от ГПК,предявен от Д. Н. С.,ЕГН *****,с адрес гр.С*****,против „*****“ЕАД,ЕИК *****,със седалище и адрес на управление гр.*****“ № *****,представявано от ***** за признаване за установено,че ищецът не дължи чрез способите на принудително изпълнение сумата от 3113,39 лева (три хиляди сто и тринадесет лева тридесет и девет стотинки),представляваща главница за топлинна енергия за периода м.02.2006 г. до м.02.2009 г.,поради изтекла погасителна давност в периода 31.05.2013 г. до 20.11.2018 г.

ОСЪЖДА Д. Н. С.,ЕГН *****,с адрес гр.С***** да заплати на основание чл.81 от ГПК,вр.чл.78,ал.3 от ГПК на „*****“ЕАД,ЕИК *****,със седалище и адрес на управление гр.*****“ № *****,представявано от ***** сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____